

Dor de Costache Ioanid

Felix

S-a-nvăpăiat a cer cuvântul scris
Și poezia are alte haine
De când prin stânci, pe buze de abis,
Poetul, pe Horebul interzis,
Urca dezvoltându-se din ceață...taine.

A coborât apoi cu suflet plin
De dragoste, de foc, de duioșie,
Purtând în el și cerul opalin
Și luciul stâncilor, adamantin,
Și toate ni le-a pus în poezie.

Columbe de omăt luau apoi
Pe aripi tot nectarul din cuvinte
Și tainic uging , în zbor vioi,
Duceau al poeziilor șuvoi
Depart, mai depart de sorginte

Și-am fost înfășurați de-acest fluid
Ca de un vis, de-o tainică colindă,
Iar sufletele-atinse sorb avid
Din stihul cristalin de Ioanid
Cu dragoste cât poate să cuprindă.

Curg viu Scripturile din vers în vers
Și toți eroii-și împlinesc destinul
Cuprinși în această liric univers,
Marcând ca borne drumul de neșters
Ce leagă pământescul cu divinul.

E-atât de bine-aici, în versul lui,
Atât de cald, de luminos, de-„acasă”
C-aș face invitație oricui
Dar când privesc în jur și gazda nu-i,
Așa un dor adânc de el m-apasă.

Dar știu că a plecat, suflet candid,
Ca să recite și în veșnicie,
Și până-l voi vedea, afirm solid:
Da, poezia este Ioanid
Iar Ioanid rămâne poezie!

Simion Felix Marțian